

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

חגי תשרי – דודו ברק

שוב מופיעים חגי תשרי,
מעל ענן לבן,
נר הנשמה וקול נדרי.
הדבש והתפוח.
תקיעה, תרועה, שלושה שברים,
בתוך שופר קטן
ודף הלוח הנישא ברוח.

ראש וראשון – ראש-השנה,
בניחוחות תינוק,
בכנף טלית לבנבנה,
חובק עצמו ניחוח.
ואחריו, יום כיפורים,
דומע ועמוק,
נועל את שערו בכל הכוח.

חגי תשרי, חגי תשרי,
הכל לפני, חגי תשרי,
מול יום הדין וכל כולי.

ואחרי התענית
יגיעו אושפזין,
אל הסוכה הצבעונית,
סוכת דוד המלך.
עם אתרוגים וערבות,
לולב והדסים,
שאינ מופלא מניחוחם של אלה.

אחרונה, בהדרה,
תקיף את כל העיר,
שמחה גדולה, שמחת תורה,
שמחת הפלא ופלא.
בהקפות מרחפות, תשוב לכאן בשיר
ובריקוד סובב את כל הפלך.

עלון מס' 1502 – 11/10/17



רחל כהן

בת בלומה ואריה אבני (בורנשטיין)

נולדה בגרמניה : א' אב ה'תרפ"ו - 12/07/1926

עלתה לארץ : ה'תרצ"ג - 1933

נפטרה : ה' תשרי ה'תשע"ח - 26/09/2017



כשרחל נולדה, היא נקראה תחילה סילביה. כאשר עלה היטלר לשלטון הוא מיד דאג להתחיל לגרש את היהודים ומשפחתה גורשה לפולין שם חיו כפליטים בתנאים קשים. ב-1933 זכו לעלות לא"י והגיעו לנמל יפו. הם נדדו ממקום למקום עד שההורים הצליחו לפתוח מסעדה ביפו, אבל כשפרצו מאורעות תרצ"ו-1936 נאלצו שוב לברוח והתגוררו בצריפים רעועים ובתנאים קשים מאוד. למזלה הטוב פגשה רחל את נוח וכעבור 3 שנים נישאו ועברו לחיות ב- "שאר-ישוב" אשר בגליל.

ביום ההכרזה באו"ם, בכ"ט בנובמבר 1947, קבלה רחל צירים והרופא חשב שעדיף שתיסע ללדת בטבריה. אלא שהצירים ההפכפכים נרגעו קצת ואחרי שבוע שלם של ציפיה נולד שמואליק בנם הבכור. נוח היה בקורס בצבא כשפרצה מלחמת השחרור, ורחל נאלצה לקחת את שמוליק התינוק עם מזוודה וקצת בגדים ולברוח איתו במהירות לפתח-תקוה, שם גרו הוריו של נוח. התיאורים של רחל את מה שקרה להם כל-כך קשים עד שהקורא נוטה לחשוב שזה הזוי שאנשים יעברו דברים כאלה בחיים. המלחמה מסתיימת כאשר מרדכי, אחיהם של רחל ונחמה אחותה נהרג. וכשנולד הבן השני, הוא נקרא מוטי ע"ש אותו דוד שנהרג. אחריו נולד מנחם. בשלב זה בשלה החלטה בליבם של רחל ונוח שהם רוצים לתת לבניהם השכלה ראויה, דבר שלא היה במקום מושבם, והחליטו להגיע לקיבוצנו אשדות-יעקב בו התחנכה האחות נחמה, שהתקבלה בהמשך לחברות והתחתנה. בתחילה עבדה רחל בבתי-הילדים, אח"כ שנים רבות בלול. במאי 1957 ילדה רחל בת שנקראה אורנה, שלמרבה הצער נפטרה לאחר מספר חודשים. שנה אח"כ נולד הבן הראשון שלהם באשדות, ערן, ואחריו נולדו הילה, ירון ועומר, בס"ה 6 בנים ובת אחת. רוב התיק של רחל מהארכיון מלא בברכות מזל-טוב להולדת הילדים ואח"כ לכניסתם לחברות ותמיד תמיד נוח המומחה בכתיבת אקרוסטיכונים, מברך ומודה לכל מי

המשך בעמוד הבא

רחל כהן ז"ל - המשך

שעזר בגידולם של הילדים ובעזרה ביום חתונתם, ואז ממשיכות הברכות לנישואיהם וללידת הנכדים והנכדות לרוב, לשמחת כולם, בלי עין הרע.

מצאתי גם שתי תעודות מצחיקות אחת מצה"ל, תארו לעצמכם מצה"ל בהומור, בכתב-יד. הכותרת "צער בעלי חיים": מביה"ס לחיל הרגלים – קורס מפקדי פלוגות, שרחל כהן סיימה מחזור י"ג של "עגינות מרצון" ועכשיו יוחזר לה בעלה ומוענק לה התואר **ע"נ = עזר כנגדך** ניסן 1960. השניה כאשר נוח מסיים את מחזור א' בקורס לרכזי משק של הסמינר הבין קיבוצי, ורחל קיבלה תעודה לעדות על עמידתה בגבורה ובעקשנות במאמץ הגדול של הפיכת בעלה-חברה ל **"איש חכם"** אשר למרות הקשיים בחורף ובקיץ והעגינות מרצון בדומיה, המשיכה לטפל ב"ילדי תנובה קשיי החינוך" נשאה לבדה בכלכלת הבית והפרנסה

יש המון סיפורים מימי העבודה בלול ואח"כ בהנהלת-חשבונות, כאשר עברה ניתוחים שמנעו ממנה להמשיך בעבודתה בלול. ותמיד אצל רחל בקפדנות יקית עם כל הנשמה וכל הלב, בלי לחוס על עצמה לרגע. דבר שלא הקל עליה ועל הסובבים אותה בעבודה ובכלל בחיים.

לאחר שנחמה, אחותה הצעירה נהרגה, קוננה רחל והתלוננה: "למה? למה? לי מגיע קודם! אני יותר מבוגרת ממך ומגיע לי קודם!" אבל אנחנו הרי לא קובעים דבר, אבל הנה סו"ס בקשתך התקבלה. תמו תלאותיך ואת כבר בדרכך אל המפגש המשפחתי עם הוריך וחלק מאחייך ואחיותיך. לכי בשלום רחל לחסות בסתר כנפי הבורא, אליו התפללת רבות בשנים האחרונות.

ותהא נשמתך צרורה בצרור החיים

ואנחנו נזכור אותך כל עוד זכרוננו עמנו.

בהערכה רבה, בשם חברי אשדות יעקב אחוד: עמליה דיין-בת ארי

לאמא רחל - פרידה

השקעת בנו כל מאמץ וכל נשימה
 תוך ויתור על מימוש עצמי ורווחה.
 היום כהורים בעצמנו לילדים,
 אנחנו קצת יותר מבינים ומעריכים.
 בבית, כל אפייה היתה תעשייה,
 לא פשוט לספק את השביעייה.
 והתנאים לא היו ממש קלים,
 חלקינו עוד נולדו בתקופת הפתילה וטרום
 מקררים.
 ובשבתות חורפיות כשהשמש זרחה,
 טיול משפחתי עם טרקטור ועגלה,
 בשדות הקיבוץ ובמפל נהריים.
 אז סיבוב כזה לקח לפחות שעתיים.
 ובשבתות, במאפיית הקיבוץ, תעשיית
 עוגיות, שיספיק אולי למספר שבועות.
 בבית היית אמא קשוחה,
 עם משמעת ברזל, אבל המון אהבה.
 גם כשגדלנו עדיין הולכים מכות ורבים,
 את צועקת ואנחנו צוחקים.
 לקחתם כהורים תפקיד מרכזי,
 ולא השארתם הכל לחינוך הקיבוצי.
 חלק מהתודה שאנחנו לך חבים,
 היא שזכית להמון נכדים ונינים,
 רובם כאן היום נמצאים ומכבדים,
 והחסרים שולחים אהבה ממרחקים.
 כעת תפגשי שוב עם אבא במרומים,
 הפעם תשתדלו לעשות חיים,
 אין יותר משימות ואין תורנויות,
 רק שניכם לבד עם חוויות.

**בניך שמודים לך ונפרדים,
 ושתזכי למנוחת עולמים.**

לא היינו אף פעם בסיטואציה דומה,
 ולא חוינו מאמא את הפרידה.
 להמון אנשים זה כבר קרה,
 אבל לנו זו פעם ראשונה.
 איך נפרדים ואיך מסכמים,
 תקופה של תשעים ואחת שנים.
 בחלקם הגדול היינו שותפים.
 מאחר וילדת אותנו כשהייתם צעירים,

סקירה קצרה על תקופה ארוכה.
 הגעתם לקבוץ משפחה צעירה- מבחירה.
 עם רצון ברזל ועם שלשה ילדים,
 להוכיח לכולם שאתם חלוצים.
 השתלבתם מהר בקיבוץ ובחברה,
 הכל מתועד בארכיון הקבוצה.
 היו לך שנים יפות ושנים קשות
 שנים של בריאות טובה עם הרבה לידות
 שנים שגופך נכנע וסבלת קשות.
 אבל לו היית מקבלת שוב בחירה,
 היית עושה אותו דבר מהתחלה.
 לגדל שבעה זו משימה לא פשוטה,
 בחינוך השיתופי וברוח התקופה.
 תמיד היה לך חשוב מה אומרים,
 והילדים שלך יהיו הכי מחונכים
 נראה שהיית אמא ממש לוליינית,
 ביום עבדת עם תרנגולות כלולנית,
 בערבים מטפלת בילדים,
 אופה עוגות ובודקת את השיעורים.
 לא פעם התבלבלו היוצרות
 בין הצעקות בבית לקרקור התרנגולות.

אז הרעיון המרכזי של פרידה אחרונה,
 הוא לומר לך דברי תודה.
 גידלתם אותנו שישה בנים ובת יחידה
 למרות שתוכנית החלוקה היתה
 קצת שונה.

רחל כהן ז"ל

לא כך השבועות האחרונים שלאחר המעבר מ'בית אחדות' ליבניאל.

בשבועיים האחרונים, אף אחד מאיתנו לא הצליח לסחוט ממך ולו חיוך אחד.

כל אחד בביקורו דיווח על עצב גדול, דמעות, ועיניים שאומרות ומבקשות משהו שאף אחד מאיתנו אינו יכול להבין.

תודה אמא על האנשים שעצבת אותנו להיות. על המודל הבלתי מתפשר למסירות ונאמנות, לצורך להיות בני אדם טובים לפני הכל ועל בנייתנו, יחד עם אבא, כמשפחה מופלאה, חזקה, מאוחדת ומצחיקה.

היית נמלאת גאווה (כתמיד) לו פתחת אתמול את העיניים וראית את הבנים, נכדות ונכדים שבאו לומר לך שלום אחרון.

עצמת את העיניים יפה כבכל השנים, עם עור פנים שהגיל לא נתן בו את אותותיו (כשאר בנות ברנשטיין).

אנחנו נפרדים ממך היום גם כאחרונת האחים ברנשטיין ושלוחה לך אהבה גדולה מבני הדודים שלנו, אחיינים שלך, שחלקם נמצאים בחו"ל כעת.

באהבה גדולה, הבת, הבנים והשבט העצום שאיתם



אמא יקרה,

אנחנו נפרדים ממך היום תוך שאומרים שסוף סוף נגאלת ושחררת מייסוריך ונראה שאין מקרה מתאים יותר לאמירה זו.

עברת חיים ארוכים ומלאים, שתחילתם בילדות ונערות קשה שהשאירה את צלקותיה מוטבעות עמוק בנפשך ובכל זאת הקמת עם אבא משפחה לתפארת.

משפחה? שבט! שבט רב ממדים. יחידת עלית מובחרת!

יחידה שאין דבר שלא תוכל לו.

מתרגשים ביחד ברגעי שמחה ואושר, כואבים עצובים ותומכים יחד ברגעי כאב גדולים ועצב ויודעים שתמיד נהיה שם כולם למען האחד.

זהו מפעל חייך. שלך ושל אבא.

גם בימים שכבר דידיה על קביים ונתמכת לסירוגין בכיסא גלגלים, לא ויתרת על ארוחות שבת אחה"צ של השבט שהלך והתרחב, ועדיין הצטופפנו כולם בדירה הקטנה שלכם או על הדשא ממול, והוטמעה בנו המשמעות והחשיבות של הביחד הזה.

החריצות, מסירות ומחויבות אינסופיים עברו בירושה במלואם. נדבק בכולנו, ללא יכולת הסרה. במידה רבה עברו בירושה גם לבני הדור הבא.

ככל שעברו השנים מצבך הלך והחמיר, נסעדת באופן מלא בכסא גלגלים ובהדרגה איבדת את עצמאותך התפקודית. עדיין כשהיו שואלים אותנו איך אמא, היינו עונים – בריאה כשור. רק כמה כשלים מכניים, אבל מעבר לזה – בריאה לחלוטין.

זו הייתה התחושה עד הסוף. כולל אתמול לאורך כל השעות האחרונות.

השנים האחרונות היו קשות, וחווינו התדרדרות הדרגתית ומתמשכת שנהפכה לקשה במיוחד כשאיבדת את יכולת הדיבור.

עדיין, היינו מוציאים ממך חיוכים, שלא לדבר על צחוקים ממש לנוכח השטויות שאחי היקרים הפגינו בנוכחותך.

שפרה חלק

בת רחל ויהונתן דנא

נולדה: כ"ז ניסן ה'תרפ"ב - 25/04/1922
עלתה לארץ: ה'תש"ב - 1942
נפטרה: י"ד תשרי ה' תשע"ח - 04/10/2017



באביב של 1922, מיד לאחר חג הפסח נולדה שפרה לרחל ויהונתן דנא בדמשק, בת בכורה. כמו כל ילדי היהודים באותה תקופה, הלכה גם שפרה לבית-הספר היהודי "אליאנס" של כל ישראל חברים. כבר בהיותה צעירה, נמשכה אל תנועת הנוער הציוני "החלוץ" ושאפה לעלות ארצה כדי להגשים את רעיונות התנועה שמצאו-חן בעיניה, אך אמה האוהבת והדואגת לא הרשתה לה לעזוב ולעלות: "הרי לא יתכן לשלוח נערה צעירה ויפה לבדה..."

החיים בדמשק היו בהחלט נוחים, אמנם לא היו עשירים מאוד, אך בהחלט מעמד בינוני שחי ברווחה. אביה היה אמן שייצר כלי נחושת.

אבל...יום אחד חלתה האם ומתה. שפרה החליטה שזהו הרגע המתאים לעלות לא"י. בידה האחת החזיקה צרור קטן ובו מעט אוכל ובידה השנייה אחזה בידו הקטנה של אחיה הצעיר ממנה יצחק, וכך יצאו שניהם אל הדרך הקשה לכיוון א"י. ממש, ממש ברגל...

הגיעו לקוניטרה שבצפון רמה"ג ומשם המשיכו מערבה עד שהגיעו לדרדרה (ע"י קבוץ חולתה). הם עברו את הגבול בחשאי, ואחרי יממה של מנוחה היה צריך להעביר אותם הלאה אל תוך הארץ דרך נקודת ביקורת הגבולות הבריטית בראש-פינה. שפרה התלבשה כמו צברית במכנסים קצרים, מצוידת ב-ת.ז. לא שלה עם תמונה שאפילו לא דומה לה, אבל למרות הכל... ולמרות האח הצעיר שבכה כל הזמן שאינו יודע עברית ומה יהיה, העבירו אותם

הם הגיעו לקב' אפיקים, שם התגורר מנחם לוזיה יליד דמשק בעצמו שהעלה עשרות ומאות ילדים לארץ, מסוריה. כאן הפרידו בין שפרה לאחיה, שנשלח ללמוד ב כפר

המשך בעמוד הבא

הנוער "שפיה" בעוד את שפרה שלחו לאשדות-יעקב משום שחשבו שייטב לה אם תהיה בחברת צעירה נוספת שהגיעה מדמשק. היתה זו אחותו הצעירה של יוסף חלק, חבר ותיק עוד בימי "גשר הישנה". עד מהרה התאהב יוסף בשפרה הצעירה בעלת עיני השקד חברתה של אחותו. הם התחתנו והקימו בית לארבעת ילדיהם : שולה, רחל, יהודה הבן, שנהרג במלחמת ההתשה ממוקש שהוטמן במטע הבננות, ובת-הזקונים נוגה.

שפרה עבדה רוב שנותיה בשדה ובכרם, היתה הזריזה ביותר מבין הכורמות, והדור הצעיר שהיה מגיע לזמירה, בציר או אריזת הפרי, די חשש מ"שפרה מלכת הכרם", פן לא יעמוד בסטנדרטים הגבוהים שקבעה. בתקופות שבין סיום הבציר ועד תחילת הזמירה. שזו העונה החלשה בכרם, אז היו עובדות הכרם נותנות את כל התורנויות ויתר החובות הקיבוציות, היתה שפרה עובדת במתן טיפולים מיוחדים ב"בוץ" רפואי מיוחד שהיווה תחליף מקומי ל"חמי טבריה", לחברים הזקוקים לכך.

שפרה מלאת חיים ושמחה - השתתפה שנים במקהלת הקיבוץ בניצוחו של אברהם ארליך, והיתה מופיעה בריקודי השרליה בחתונות ובהצגות שהועלו בקיבוץ כגון: "גבירתי הנאוה" עם נחום שיפר ז"ל, ובשנת ה-60 לקיבוצנו בהצגה "מעלה קרחות" של אפרים סידון עם "שחקנים" בני הדור השני והשלישי.

במלחמת ההתשה (1968-1970) נהרג ממוקש בנם יחידם של שפרה ויוסף, יהודה ז"ל, והכאב הגדול היה עמוק ונורא. שפרה ויוסף הלכו לקברו של הבן כל יום וטיפחו שם ממש גן לתפארת כמו שהסבירה שפרה: "יהודה ז"ל אהב פרחים, וגם אנחנו מאוד אוהבים פרחים וצמחים, אז שתלנו וטיפחנו וריפדנו את קברו בפרחים". על קברו אמרה שפרה: "אני מבקשת ומקווה להיות האם השכולה האחרונה" אבל כידוע בקשתה לא התקבלה ועוד אמהות, אבות, אחים ואחיות הצטרפו אל משפחת השכול הגדולה של מדינת ישראל.

כשפרץ השלום בגבולנו עם הירדנים, אמרה שפרה: "אני מוכנה אפילו ללחוץ את ידו של האיש ששם את המוקש שהרג את בני. כי שלום הוא שלום!!!"
למרות הכאב הגדול והבלתי-פוסק על מותו ואובדנו של הבן, השתדלה שפרה להיות מעורבת: לשיר, לצחוק ולעשות הכל כדי ש"לא יראו" את העצב וכדי לא להעכיר את האווירה מסביב. לאחר שהוחלט בקיבוץ על עקירת הכרם שהפך לפתע "לא ריווחי", עברה שפרה לעבוד ב"חדר ההכנה" של המטבח, אולם בעקבות ניתוח וכאבים נאלצה למצוא מקום עבודה קצת קל יותר ועברה להיות אחראית על מועדון היצירה בתוך בית-התרבות הישן או בשמו המודרני יותר "סב-אומן", ששימש כמקום תעסוקה מוגן לקשישים וחולים. שפרה אהבה מאוד את היותה יוצרת בעצמה ואת האפשרות להעניק פינה חמה ותעסוקה לקשישים וחולים, וגם מקום מפגש לחברים בינם לבין עצמם.

בשנותיו האחרונות של יוסף ז"ל היתה שפרה עסוקה בטיפול בו מעל הראש, ואחרי שנפטר יצאה ללמוד ב"בית-הקשיש" האזורי של ותיקי עמק הירדן, שם מצאה חברות מקבוצים אחרים, והשתתפה בחוג למקרא, בחוגים ליצירה (קרמיקה), סדנא

יוצרת וביבליותרפיה. בד בבד המשיכה במרץ רב לטפח את הגפן שע"י המרפסת, כזיכרון וכמזכרת לימי הכרם האהוב עליה מאוד. כאשר נאלצה להפרד גם מהגפן הזו, כדי ליצוק משטח בטון עבור הקלנועית שלה, המשיכה לטפח באהבה עמוקה את הצמחים בעציצים ובאדניות שעל המשטח, כי נפשה נקשרה בצומח ובחי, בגור החתולים שלקחה כדי לטפל בו בערוב ימיה ובתוכי שהכניס ענין חדש בחייה.

עד כאן דברים שכתבתי לפני כעשור, לבקשתה של שפרה. היא קראה אותם ואישרה... היה זה מקרה חד-פעמי ויוצא דופן שכתבתי הספד על אדם בעודו בחיים משום שביקשה לשמוע מה יאמר עליה אחרי מותה. התנגדתי מאוד ואמרתי שאינני כותבת הספד על אדם חי, אלא ששפרה התעקשה: "הרי לכשאמות – לא אוכל לשמוע מה שתגידי..." נכנעתי וכתבתי, ורק אחרי שקראה ואישרה את הכתוב, הקלדתי הכל מחדש ונתתי לה עותק למשמרת. היום אני רואה בזה גם צוואה!!!

המון חום אהבה ודאגה התנקזו עכשיו לנוגה בת-הזקונים, ושמחה גדולה שמצאה לה אהבה. לא מזמן עלעלתי בתמונות וגיליתי תמונה של שפרה עם שמעון וקנין ז"ל ואיתי, כאשר הופענו שלושתנו בערב למען עידוד הילודה שערכו שושו ותרזה בשובם לקיבוץ. זה היה ערב מבדר מאוד. אנחנו שרנו שיר ילדים בערבית, שפרה ושמעון עם חליל וטנבור. יש סיפורים מצחיקים מימי הכרם, ימים בהם הגשם היה מפתיע אותנו ושפרה היתה רצה לסוכה כדי להכין ציפס לחבריה הצעירים שהיו משחקים דמקה עם ישראל קנטרוביץ' (קינן) הקשיש, והיו אומרים: "הנה מגיעים ענני ציפס..." אבל... ניתן גם לאחרים להתבטא.

בהרבה אהבה והערכה
בשם חברי אשדות עמליה דיין בת-ארי

שפרה חלק ז"ל



ערב סוכות

סבתא אהובה,

כמה אהבנו כילדים לשמוע את המשפט: מרכז קניות הביא חבילה מסבא וסבתא או הגיעה חבילה למחלקת תכנון בת"א. החבילות היו לפי עונות השנה, הראשונה הייתה בפורים, קופסא חומה עטופה בנייר חום, קשורה עם חבלים – חבלים זה חובה. בפנים אוזני המן משמרים, מסודרים לפי גדלים – אי אפשר לשחזר את הטעם. אהבתי לראות את הסדר הזה.

אח"כ הגיעו בננות, קופסא חומה, עטופה בנייר חום עם חבלים, חבלים זה חובה.

וכמובן אחרונה חביבה, האולטימטיבית, ענבים, מקור הגאווה שלך, הם היו מסודרים אשכולות אשכולות, נראו כמו תכשיטים – כמובן בקופסא חומה עטופה בנייר חום עם חבלים, כי חבלים זה חובה.

בחזה נפוח מגאווה היינו מספרים, אלו ענבים מאשדות, סבתא שלנו בצרה, סבתא שלנו עובדת בכרם והיא מבינה גדולה בחקלאות.

סבתא שלנו מבינה גם בלספר סיפורים, בלספר את אותם שלושה קבועים, אהבנו לשמוע את אותם שלושה קבועים, תמיד הם הצחיקו אותנו תיש בוזי, העגל הבכייין וישבק החמור.

בסבלנות אין קץ, פעם אחר פעם היית מספרת לנו.

במהלך השנים הם נהפכו לשורת פתיחה שמגיעים אליך ולסבא. שרועי בא לבקר אותך השבוע הוא אמר לך "הי סבתא זה אני תיש בוזי, באתי לבקר".

הרבה זיכרונות ילדות השארת לנו, הם תמיד זיכרונות של צחוק.

הסבים שלנו באשדות תמיד צוחקים היינו מספרים, במיוחד אם הגענו לחופש כולנו יורב רועי ואני.

ואז הפתעה, צור ויהודליה מצטרפים, והצחוק כמה צחוק, יושבים איתכם בסלון הקטן שומעים סיפורים של סבא יוסף ושלך וכולנו מתפוצצים מצחוק.

תודה לך על זה סבתא אהובה, סבתא מחבקת, סבתא צוחקת.

אבל סבתא קשוחה, כן סבתא היית קשוחה, קשוחה כמו שגידלו בדור שלך, קשוחה כמו שעשו אותך החיים.

היינו מסתכלים עליך ועל סבא באזכרות של יהודה, בריטואל קבוע ולפי חלוקת עבודה, את מסדרת את הפרחים, סבא עם הצינור מנקה, את מחלקת הוראות ברקע איפה להתניז עם הצינור (אפילו שפברואר ויורד גשם).

אחרי מספר דקות נהיה שקט, רק רוח וקור וגשם.

כולנו עומדים דוממים, לא נאמרת מילה, אתם עומדים כמו צוק, אין מילה ואין דמעה, כל הכאב עצור, שמור לפעם אחרת, למתי שלא רואים.

אוהבת אותך, אוהבים אותך סבתא שפרה שלנו, הצוחקת והמצחיקה, הקשוחה והרכה.

אוהבים אותך על מערכות היחסים שפיתחת עם הילדים שלנו ואוהבים אותך על מה שהשארת לנו.

עכשיו זה להגיד המון שמות, אז אגיד רק את שמות הנכדים,

יורב +3

רועי +2

תם +2

אני +4

צור +2

יהודלה +3

קרן +1

פתיח

כאשר ראיתי את ההזמנה ליתפילה הומניסטית של כיפור הייתי נבוך משהו. תפילה איננה, ולא היתה מעולם עבורי, יותר מטקס התייחדות מלווה בנענועי גוף ומלמול חרישי או צעקני (תלוי בממלמל). לכל היותר הייתי מתפלל בליבי להצלחתה של קבוצתי האהודה בני יהודה וגם כאן לצערי מרבית היתפילות לא נשאו פרי. כאשר הצטרפתי במוצאי כיפור לקבוצת אנשים אותה אני מכיר ומוקיר בהשראת דורון רוזנבלום אל מסע אל עצמינו ואל ערכינו מלווה במלל וקטעי שירה (עם יותם בארי) הבנתי טוב יותר את המשמעות של 'נפתח לנו שער בעת נעילת שער, משנה לשנה, לטוב לאמת ולאמונה באדם' וזו הרי תמציתו של הומניזם באשר הוא. תודה לדורון ולשאר החברים שפתחו לי השער.

רימון הוא אחד משבעת המינים בהם התברכה ארצנו, ולמעט הכתמים שהוא מותיר על הבגדים יש בו הכל, פרט לריח. לאחרונה למדתי שרימון הוא פרי שניתן לשימוש רב תכליתי: פעם אחת אתה סוחט (בעזרת מסחטה ביתית) את המיץ הארגמני והמתוק (מרימון גדול ניתן לסחוט כוס מיץ אחת) ומניחו להצטנן במקרר, ולאחר מכן אוסף את הגרגרים שנותרו על המסחטה לתוך כוס ואוכלם בנפרד. אין לכלוך, אין בלגן, והרווחת ארוחה טבעית וארומטית. מומלץ.

ברכות שלוחות למנהלת התרבות הנמרצת שלנו אתי דוד, שכיאה לרצת מרתון אמיתית (והיא אכן כזו), עושה לילות כימים כדי להיטיב עימנו וכדי להביא תקווה לקירוב לבבות ושילוב אמיתי וכנה בין פלחי האוכלוסיה שונים.



חג שמח,

אבנרון

אושפיזין 2017

מתוך ערב סוכות – יונתן אלטר

ואת היכולת של בני הנוער להסתכל בעיניים גם למי שהוא לא בדיוק כמותם, לילדים ונוער בעלי צרכים מיוחדים, שחסרים, לעיתים, את הזוהר ואת היופי החיצוני – ולמרות זאת לדעת למצוא את זה בהם.

בכדי לא לקחת את העשייה הזו מובנת מאליה, אנו מתכנסים מידי שנה לבחון האם ממשיכים בדרך ואז, נדלק האור בעיניים – ממשיכים!!!

לשמחתי, דור בוגרי הנעורים (חיילים, צעירים אחרי צבא) ממשיך להכיר ולהוקיר את מפעל הקייטנה ומצטרף לצוותים. אליהם מצטרפים מעגלים מעגלים, חברים ותושבים, הנרתמים ומעשירים את השבוע המיוחד הזה.

אני רוצה להודות לבני הנוער שלנו, לצוות החינוכי ולאגודת אילין שמלווה ומאפשרת את רוח הקייטנה.

מי ייתן ונמשיך להוביל ולפתח את רוחה העשייה החיובית.

אושפיזין נוספים:

40 שנה, שנה אחר שנה, ביום הזה, הם מתייצבים כאן על הבמה. **הוא והיא.**

הוא:

40 שנה **הוא** מפיק את החג על תכניתו, הקריינים, הריקודים, השירה התפאורה וכל מה שקשור.

40 שנה, חודש לפני החג, הוא דואג להפגיש את הצוות, מחלק תפקידים ואחריות, מסכם במחשב ומיץ לנוגעים בדבר.

40 שנה ב- 20:27 בדיוק הוא מעלה את הקריינים לבמה, כדי שהערב יתחיל בדיוק ב- 20:30 ואז הוא נשאר עומד לצד הבמה לאורך כל התכנית ודואג שהכל יתקתק, **הוא** - **דודו פונדק.**

והיא

40 שנה יושבת ליד הפסנתר החשמלי, מנגנת, שרה, מקשרת, מספרת, נותנת קרדיטים לכראוגרפיות, למשתתפים.

40 שנה, **היא** – **שרה'לה שרון**

סוף בעמוד הבא

ערב טוב וחג שמח, כידוע, בחג הסוכות קיים מנהג של אושפיזין. שמשמעותו אירוח אורחים בסוכה. אירוח בסוכה הוא כבוד לאורחים וכבוד למארחים.

האושפיזין הכי וותיקים שלנו הם **החברים מכישורית** (מחיאות כפיים), המגיעים מידי שנה לערב חג הסוכות, מכישורית שבגליל העליון להשתתף ולהופיע.

יש לנו את האורחים שהגיעו ל'נהראי' האירוח הכפרי ויש אורחים של דיירי הקיבוץ. וחוף מזה,

בקיבוץ שלנו, כל שנה אנחנו בוחרים אדם או קבוצת אנשים שאנחנו רוצים לתת להם כבוד ורוצים להתכבד בהם כאורחים בסוכתנו.

כל שנה אנחנו יושבים על רשימת המועמדים ומתלבטים למי הכי מגיע.

השנה ההתלבטות הייתה קצרה.

בהסתמך על החלטת "ועדת הפרס של המועצה האזורית עמק הירדן" שהעניקה פרס על מפעל חיים לבני חברת הנעורים ולסמדר ינאי בקיום קייטנה לילדים נכים של אילן מזה 17 שנה, החלטנו, **פה אחד** להצטרף להחלטה הזו ולארח בסוכתנו את בני חברת הנעורים שלנו ואת חברת הקיבוץ, סמדר ינאי.

סמדר וכל בני הנעורים, על הבמה.

לא ארבה במילים כי הדברים מוצגים היטב בסרטון הבא.

לאחר הסרט ברכה סמדר:

בשם חברת הנעורים של אשדות יעקב ברצוני להודות לחברי ועדת הפרס של המועצה האזורית עמק הירדן ולצוות סוכות האשדותי על ההבחנה במעשה החינוכי הנעשה בהתמדה ולאורך שנים. מעשה שהחל לפני 18 שנה, בליווי מדריך הנעורים דאז – עופר שרון ועד היום.

יאנוש קורצ'אק אמר: "הדואג לימים - זורע חיטים, הדואג לשנים - נוטע עצים, הדואג לדורות – מחנך אנשים".

אני שמחה שמצאנו באשדות, דרך להביא לידי ביטוי את היופי שבנתינה, בעזרה לזולת



חדש על המדף

אושפזין 2017 – סוף

ההשערה של מיסטר אספרגר / עמי דביר

עוד לא פגשתם גיבור ספרותי כמו תותי, מראשני ילדי הקיבוץ המאובחנים כלוקים בתסמונת אספרגר.

זהו סיפור חניכה קומי, חכם שנון, עשיר ופרוע...

המתנה העשירית / ג'יין ג'ונסון

אמנות הרקמה יוצרת קשר מסתורי בין שתי נשים מרתקות בנו תקופות שונות ובין סיפורי האהבה מלאי התשוקה שלהן.

בכי הג'ירפה / ג'ודי אורון

וודיטו ארוכת הצוואר ובני משפחתה עושים את דרכם במסע רגלי מסוכן ומפרך לסודן, בתקווה שמשם יועלו לירושלם. זוהי עלילת השרדות מצמררת של נערה הנותרת לבדה, נאלצת להסתיר את זהותה היהודית וחווה התעללות, אונס, השפלה ועבדות...

חיים מושלמים / דניאל סטיל

רומן קלאסי של סטיל על אם, ובתה המתבגרת הלומדות שיעור חשוב על אהבה, נאמנות ומשפחה.

חיוו של טאו / ווסלי צ'ו

החיים של רואן טאן היו פשוטים, עד היום שבו התעורר והיה לו קול בראש. "ספר עתיר אקשן בלתי פוסק והערות מבריקות על ההיסטוריה האנושית. מותח ומשעשע.

האיש משומקום / גרג הורביץ

"כתוב בצורה מבריקה" (בלדאצ'י). "יוצא דופן בכל דרך אפשרית" (לי צייילד) "מותחן עוצר נשימה-יצירת מופת" (הרלן קובן) "מטורף כמה שהספר הזה טוב" (ג'יימס פטרסון)

ברוריה - הספרייה

הוא והיא

אנחנו מעניקים להם (כל אחד לחוד) את פרס הסחלב שהשם שלו מורכב משתי מילים, סח – שמשמעותו דיבר. ולאב שבאנגלית זה

אהבה - LOVE

יוצא ש"סח לאבי" זה "מְדַבֵּר אהבה" שזה מה שהם עושים

או

אפשר גם להגיד: סח לב שזה דיבור מהלב. הכל מתאים וגם הפרח יפה.

תודה רבה ושיהיה לכם כח להמשיך ולמשוך.

יונתן א.



דיווח מהדור הצעיר:

**כרכות אמתאייסות החדשות
לצה"ל**

מוריה כרון

מיכל דוד

**דאית ככן ומצדיצית
מרו על מצמכן, שיהיה
כהצחה!**

דור צעיר

ובית אשדות יעקב איחוד

בעסקים ובחקלאות

למימוש הפוטנציאל של המקום עדיין לא גובשה עד הסוף.

תובלה – השוק תחרותי מאוד וקיימים לחצים תמידיים להורדה של מחירי ההובלה. הפסקנו את הובלת החלב.

ברפת נטופה – חזרנו לייצר את מלא המכסה של החלב. בנינו יונקיה חדשה ואכלסנו אותה. הקמנו צוות היגוי לקראת השקעה בבניה של מכון חליבה חדש.

ברמת הארגון – קיימנו סדנא לפיתוח מנהלים שנמשכה מספר מפגשים משותפים ויחידניים בה כל מנהל בחר את תחום הפיתוח והלימוד שנדרש לו ואותו רצה לקדם. מיסדנו פורום מנהלים של אשדות בעמק שמהווה במה לסוגיות ניהוליות שונות, מידע, תהליכים ומה שביניהם.

קדמנו את הפרוגרמה של המשבצת החקלאית מול משרד החקלאות לקראת הגדלת המשבצת. התחלנו את הטיפול מול רמ"י בחוזה חכירה לדורות על משבצת הקרקע הקבועה שלנו.

בהנהלת החשבונות – רותי יצאה לפנסיה, שרה סיימה עבודתה וקלטנו את סימה לצוות הוותיק.

הסביבה העסקית בה אנחנו פועלים דורשת מאיתנו להמציא עצמנו כל יום מחדש. התחרות הבלתי מתפשרת על המוצרים אותם אנחנו מבקשים למכור דורשת מאיתנו להתמקד ביתרון היחסי שבאפשרותנו להעמיד. להקפיד בשרות להקפיד באיכות ולבקר התוצאות הכלכליות בזמן אמת.

החקלאות שעיקר פרנסתנו היא עליה, נדרשת למצויינות שכן אחרת ספק אם נצליח לקיימה. הממלכה לא רואה בקיומה ערך. אבל, החקלאות היא אורח חיים ולא רק פרנסה. מכאן שואבים העוסקים במלאכה

סוף בעמוד הבא

שנת תשע"ח – שנה חדשה!

הקיץ עבר - החום הגדול כמעט מאחורינו ואנחנו שוב בפתחה של שנה חדשה! רגע לפני שזו החדשה פורצת קדימה ראוי לנו שנביט ונסקור את מה שעשינו וקדמנו בזו שחלפה!

גדולי השדה – מימשו השותפויות בגידולי החממה עם ביו-בי ובהפעלת הגד"ש עם שער הגולן לצד הרחבה של עיבודי החוץ לקיבוצים נוספים, הרחבת סל הגידולים וקליטה של רביב ואלון - עובדים חדשים.

המטעים – המשיכו הנטיעות של האבוקדו והגדילו השטח בכ-100 דונם נוספים. מנהל המטע התחלף כאשר שמוליק פנה לדרך עצמאית ואורן לקח על עצמו את ניהול הענף. נדב נקלט כאחראי למטעי הבננות והענף כולו מהווה היום אבן שואבת לקליטת צעירים לענפי החקלאות.

בהודים - הצלחנו לממש את היתרונות להם ציפינו מההשקעה במאווררים בסככות וברכישת מתקן כילוי הפגרים. קלטנו את צוף לצוות. אנחנו בעיצומו של תהליך לבחינה של ממשק הגידול ושיפורו. תהליך שמתחילים לראות את ניצני פרותיו.

בפטם – בחנו האפשרות לגדול אבל עצרנו התהליך לעת הזו בשל ההבנה שהסיכון הכלכלי גדול מדי במצבו הנוכחי של הענף בארץ.

רכב אשדות – לא הצליח לשחזר את הישגיו הכלכליים מלפני שנה ונעשים מהלכים להגדיל את הכניסות ולחשוף את המוסך ללקוחות חדשים.

נהרא – השקענו השקעה גדולה ומשמעותית שעדיין לא מצליחה לתמוך בשחזור התוצאות של שנה קודמת. יונתן שנבחר למזכיר פינה את מקומו כמנהל השיווק והענף מתארגן לניהול השיווק באופן שונה. הענף מפעיל השנה את אתר נהריים שמנהלו הוחלף – עופר סיים ורון נקלט. הדרך

בעסקים ובחקלאות - סוף



גשם בשדות

בשדות היבשים fe ארצו
 צדיין יורד des
 אולי בלכותו fe הסתיו
 להרטיב צליליט לחים
 את שדות הצמק,
 את שדות ההר,
 את שדות חלומות!
 שהנצח יחבק
 את יופיו fe הצמק -
 אותו צמק שהוא ביתי
 בית חלומות!

אי שם במרחקים
 היו חלומות נצורים
 אק המרחק לא יאמן.
 עד שהמים החדשים
 כיסו את חלומות נצורי
 והפכו את הארץ לבית.

בית לנו ולילדינו,
 בית מתחת לשמים
 המלרימים את אור הנצורים
 שבעבר הלא רחוק
 היה צברנו החלומות!

אורה לוטן

את כוחם ולי לא נותר אלא לברך אתכם על כן, להמשיך ולתמוך בדרך החיים שלכם ולדבוק באופטימיות והתקווה שיודעים לשלב בכל מעשה ידיכם.

מנהלים ועובדים יקרים, המושכים בעול כל ימות השנה תודה על הנאמנות, המסירות וההשקעה הבלתי מתפשרת ושאינה תלויה בדבר. מכס שואב הארגון את כוחו ויכולותיו ומן הראוי שנאמר לכם זאת.

ולסיום, וכברכה לכולנו לשנה החדשה, הנה לכם וריאציה על שירו של שלום חנוך:
 שנהיה תמיד שמחים, שלעולם לא נפסיק לשיר,

שתמיד נמשיך לגדול, ושתמיד נשאר צעירים,

שתמיד נלך קדימה ושלא נאבד תקווה,

שנדע שלום וטוב ושנמצא את האהבה.

שנשכיל להיות ביחד ולהישאר חופשיים

ושנוכל למצוא תועלת גם במצבים קשים,

שתמיד נשאר צנועים ושתמיד נהיה בריאים

ושנצליח שחיינו לא יהיו לריק.

שיהיה לנו טוב עוד בגלגול הזה!!!

שנה טובה!

עמית אורלנד

הוקרא בהרמת כוסית לקראת השנה החדשה במועדון 'נהרא'.



des ראון תע"ח באשדות

ביום 9/10/17 ירד 8.5 מ"מ.



ממנהל קהילת 'נוף אשדות'

אני רוצה להודות לאתי דוד שנרתמה להפקת האירוע ולישראל ששון על שיתוף הפעולה, ההיענות והעשייה עם חיוך גדול על הפנים.

לפני יום הכיפורים קיימנו פגישה בנוגע למעורבות של גופים חיצוניים כגון חב"ד בפעילויות תרבותיות וקהילתיות באשדות יעקב.

הפגישה התקיימה בעקבות פניות של חברים לא מעטים בנושא. חלקם צידדו וחלקם שללו.

סוכם כי אחרי סוכות נמצא את המסגרת המתאימה להפעיל חוגי יצירה לילדים ב"כוחות מקומיים" ללא צורך בעזרה חיצונית.

בהקשר זה סוכם גם כי לא תתקיים פעילות כל שהיא בתוך בתי הילדים, ללא אישור מראש ובכתב של מנהלי החינוך.

העיקרון המנחה אותנו הוא שבסופו של דבר, הקהילה שלנו הפכה בשנים האחרונות למגוונת ורב תרבותית ומכאן שנכון ואף רצוי לתת מענה תרבותי-קהילתי רחב ככל האפשר, אך יחד עם זאת, חשוב שנזכור כל העת כי מדובר בקהילה חילונית, בעלת מסורות ונוהגים שחשוב לכבד ולשמור עליהם וכך עשינו.

הסיכומים התקבלו במשותף וברוח טובה, על דעת רכזת התרבות ונציגים מוועד ההנהלה של "נוף אשדות".

הסקר לגבי התרבות באשדות יעקב הסתיים בסוף ספטמבר. אנו בוחנים את העיתוי והאופן בו נציג את התוצאות לכלל הציבור. שוב תודה גדולה לעמית רז על עריכת הסקר ואיסוף התוצאות.

אני רוצה לאחל לכל אחת ואחד מאתנו, שנה טובה, שנה של בריאות ורווחה רגשית וגשמית.

ולקהילה שלנו, שנה של ביחד מתוך בחירה, ושל סבלנות וסבלנות כלפי האחר.

גלעד גורן

מנהל האגודה הקהילתית "נוף אשדות"

חגי תשרי הגיעו כבכל שנה ואיתם גם רוח סתיו קלילה וטמפרטורות קצת יותר שפיות.

התחושה היא של "חול המועד" ארוך אחד מראש השנה ועד סוף סוכות, אך עם זאת המערכות שלנו בדגש על מערכת החינוך ממשיכות לפעול במלוא המרץ.

ישיבת ועד הנהלת 'נוף אשדות' מיום 19/9/2017 יוחדה לשינויים ועדכונים בתקנון האגודה הקהילתית 'נוף אשדות'.

ככלל, התקנון נכתב ונחתם לפני למעלה מ 11 שנים (מי היה מאמין) ולפני קליטת תושבי ההרחבה. מטרת השינויים להתאים את התקנון המהווה מסמך מכוון עבור התנהלות הקהילה אל המציאות העכשווית.

חברי ההנהלה התייחסו להצעות השינוי שגובשו בין היתר בהתייעצות עם מזכיר ויו"ר הקיבוץ ובישיבה הבאה צפוי התקנון המחודש להיות מאושר ע"י ועד ההנהלה כהצעה לאסיפה ולקלפי.

לאחר מכן, הצעת התיקונים תופץ לעיון הציבור ותובא לדין באסיפת "נוף אשדות" ואישור בקלפי כללית "אחרי החגים".

בתרבות, קצרה היריעה מלתאר את שלל הפעילויות שליוו את החגים.

תודה לכל מי שנטלו חלק בארגון, בהכנה ובביצוע שלל הפעילויות, בראשותה של אתי דוד – רכזת התרבות.

חשוב לי לציין את הפעילות המשותפת שנערכה עם הסטודנטים של מכללת 'כישורי חיים'. השנה חיפשנו לתת משמעות קהילתית וחברתית לשי המחולק לחברים לקראת החג.

לצורך כך שיתוף הפעולה עם מכללת כישורי חיים ועם ישראל ששון העומד בראשה היה טבעי.

החבריה ממכללת 'כישורי חיים' בשיתוף פעולה עם קהילת אשדות יעקב יצרו ביחד את השי שחולק מאוחר יותר לחברים. שי שיש בו ערך מוסף ערכי של שיתוף פעולה, קבלת השונה ותרומה לחברה.

בקהילת 'נוף אשדות'

כך נראתה ופורסמה בעלון תחנת 'אגד'
המתולוגית לפני ראש השנה תשע"ח,
מתפוררת ועצובה.



נעשתה פניה אישית למיכה סוסן
וצוותו לקחת פיקוד ובהתנדבות לשפץ
את הטעון תיקון. ערב שמחת תורה,
התחנה חודשה, הפגמים תוקנו ונצבעה
מחדש.

תודה רבה למיכה ולצוותו!
אתם מוזמנים לבקר ולנוח בצילה.



אירית גל

סיכום פגישת מזכיר הקיבוץ, מנהל 'נוף אשדות' ואפי שלו – יו"ר הועד המקומי

יונתן מזכיר הקיבוץ וגלעד מנהל קהילת 'נוף
אשדות' נפגשו עם אפי שלו – יו"ר הועד
המקומי (פגישה שנייה) לשיחה על שיתוף
הפעולה והגדרת תחומי אחריות.

בפתח השיחה דיברנו על הסיפור שאפי פרסם
ב'קהילנטי' לסוכות.

יונתן: נראה לי שלא נכון שיו"ר הועד
המקומי יכתוב סאטירה על הנושאים
הרציניים והכבדים בהם מטפלים הועד
המקומי, הנהלת הקהילה והנהלת הקיבוץ.
הדברים מאד מורכבים, אנחנו מנסים לפשט
אותם לציבור ואתה מסבך, מערב דמיון
במציאות, נושאים שעל הפרק עם פנטזיות.
לדעתי, לא נכון שיו"ר הועד המקומי יעשה
בדיחה מנושאים ברומה של קהילה / רומו
של ישוב ותוך כדי כך יצחק / ישמץ / יפליל
את הנהלת הקהילה, חברי הקיבוץ.
הסאטירה הייתה בשבילנו סטירה.

גלעד: אם יש לך ביקורת עניינית תפנה
אלינו, תכתוב עניינית אל תצפה את זה
בכאילו אגדה. אנחנו עושים מאמצים לטפל
בדברים, לבנות את המערכות. לא מוכן לקבל
דברים כאלה בצורת סיפור. זה לזרוק גפרור
לתוך חבית של דלק. חושב שצריך התנצלות.

אפי: זאת אגדה שנכתבה מזמן, לא שייך
אישית. לא רוצה לפגוע. אנשים לא הבינו.
מאד רוצה להגביר את שיתוף הפעולה בינינו.

**סוכם להמשיך ולשתף פעולה,
להמשיך לעבוד ביחד. ההחלטות
בקשר לאחריויות נפרסם בהמשך.**

גלעד ויונתן



בחינוך החברתי

וכמובן שיקיימו עוד פעילויות בקיבוץ ובשכבה.

חברת הנעורים מתוכננת לטיול בעמק המעיינות, כולל בילוי במתחם הקארטינג בבית שאן, ובנוסף עוד פעילויות שונות במועדון של החברה.

בשבועות האחרונים התפרסם על ידי המועצה האיזורית פרויקט 'חוג לכל ילדי' שהינו חלק מתכנית משרד החינוך לחיזוק הצפון. החוגים מיועדים לילדים בשכבות ד'-ה'.

בהמשך לפנייה / הצעה שקיבלנו ממרכז עידן בחרנו להפעיל במסגרת תכנית זו שלושה חוגים ממש כאן באשדות. החוגים שיופעלו יהיו חוג מדעים (המדען הבשל), חוג אמנות סביבתית וחוג משחקי מעגל.

אני קורא להורים שטרם רשמו את ילדיהם למהר ולרשום אותם לחוגים אלו, אשר הינם במחיר ממש נמוך ואטרקטיבי. לפרטים נוספים אודות החוגים וההרשמה ניתן לפנות לעופרה לוי.

במהלך חודשים אוקטובר – נובמבר (ותחילת דצמבר) נקיים מס' סדנאות לנערי ונערות השכבה וחברת הנעורים.

לשכבות ז' ו- ח' נקיים סדנה בת שלושה מפגשים, אשר תעסוק בנושא המיניות בגיל ההתבגרות. הסדנה תועבר על ידי מדריכות של המרכז לנפגעות תקיפה מינית ותעסוק בנושאים שונים כגון מין, מיניות, מגדר, מה בין חיזור להטרדה?, אהבה וזוגיות, פורנוגרפיה ברשתות חברתיות ועוד.

הסדנאות תתקיימנה בנפרד לכל שכבה ובליוי של המדריכות מיכל פרידר (ז') ופז ארמה (ח').

לנערי ונערות חברת הנעורים נקיים סדנה בת ארבעה מפגשים המשולבת עם ההורים. הסדנה תתקיים בהנחיית מוטי פיקלנר איתו נפגשו הורי אשדות במפגש שהתקיים לפני

סוף בעמוד הבא

סוכה 3711 אורה ונאורה, האורחים כאים, והמחה גדולה!

אנחנו מצויים בעיצומה של חופשת חג סוכות. בכל שכבות הגיל (אי עד וכולל י"ב) הילדים נמצאים בפעילויות שונות, אם בחצר הקיבוץ ואם בטיולים ובנסיעות מחוצה לו. מזג האוויר כמו משתף איתנו פעולה ומאפשר לנו לקיים את תכניות החופש בצורה מושלמת ואולי אולי גם נזכה למעט גשם (היורה!).

רגע לפני כניסת החג קיימו בני ובנות חברת הנעורים את המבצע ה'מסורתי' של חלוקת הסכך לחברי הקהילה. בהובלתה של דניאל, מדריכת הנעורים, קיימו הנערים והנערות ארבעה ימים בהם אספו את הסכך, שנגזם על ידי התמרנים (דקלאים) בראשות גל מלמוד וחילקו אותו לתושבים בקיבוץ. כל ההכנסות מחלוקת הסכך מוקדשות לרווחת חברת הנעורים.

חופשת סוכות השנה מתפרשת ע"פ כשבוע וחצי (כולל ימי החג עצמו). החופשה מעט 'מקוטעת' ואנחנו עושים המירב על מנת למקסם את ימי הפעילות במערכת.

במהלך חופשת הסוכות בתי הילדים הצעירים ('אלה', 'חצב, ו'צפצפה') פתוחים מדי בוקר והתכונה בהם רבה. בכל אחד מהבתים נבנתה סוכה וקושטה בסיוע של הילדים. במהלך החופשה מתוכננת פעילות בסוכות אלו. בנוסף ילדי 'אלה' ו'חצב' נוסעים לבקר בשדמות דבורה ב'דבורת התבור' וב'דרך העץ'. ילדי 'צפצפה' יוצאים לטיול של התנועה בנחל אלעל ברמת הגולן (חלקם).

מעבר לכך מקיימים הילדים פעילויות שונות ברחבי הקיבוץ - משחקי משימות שונים, הפעלות בבתים הכוללים עצמם ועוד.

נערי ונערות השכבה הצעירה מתוכננים לצאת לטיול בן יומיים של התנועה לאזור הר ארבל, רביד ועין נון. בנוסף ייקחו הנערים והנערות חלק בפעילות אזורית בימייה

החינוך מחפש עובדים

בחינוך החברתי – סוף

שלום לכולם,

אנו במערכת החינוך יוצאים במבצע "חבר מביא חבר",

נשמח בעיקר למדריכים/ות בחינוך החברתי אך גם למטפלים/ות בגיל הרך. מכוון לחבריה איכותיים בעלי יכולת להשתלב במערכת החינוך הקיבוצית עם הערכים והדרישות של המערכת.

מתאים לכולם, צעירים אחרי צבא, למי שרוצה לעבוד משרה מלאה/ משרה חלקית, פנסיונרים, נשים, גברים וכו'... בקיצור כל מי שנראה רלוונטי- הפנו אותנו!

מי שיעביר לנו פרטים של עובד/ת שייקלט לעבודה יקבל שובר מתנה שווה!

אז קדימה, מחכים לקבל הצפה של פניות ©

מאיתנו, חינוך ומש"א.

אמנון - 052-9211234 – חינוך חברתי
ורד - 054-6746401 – אשדוטף
סמדר - 054-2204086 – מש"א

מספר חודשים במועדון בית קרפ (המעט שבחרו להגיע למפגש) ותעסוק במגוון נושאים כגון התנהגויות מסוכנות, לחץ חברתי, תקשורת הורים-ילדים ועוד.

בנוסף למפגשים של מוטי עם הנערים והנערות, יקיים מוטי מפגש עם ההורים. מפגש זה יהווה הכנה לקראת מפגש הסיום של הסדנה שיהיה כאמור בשיתוף של ההורים והנערים והנערות בצוותא.

המדריכות של השכבות השונות (מיכל, פז, דניאל) תפצנה לכלל ההורים את מועדי המפגשים בפרסום נפרד.

קיום סדנאות חשובות אלו מתאפשר תודות לשיתוף פעולה עם קרני רימר מהמועצה האזורית, מנהלת המחלקה למניעת סמים ואלכוהול ו"מצילה".

כפי שעדכנתי בעבר, במהלך השנה הקרובה נקיים שיתוף פעולה עם מכון 'כנרת לחקר מוגנות ילדים' בראשות פרופסור עמוס רולידר. בעבר קיימנו מספר פגישות הכנה ולאחר חופשת הסוכות הכוונה להתקדם עם שיתוף הפעולה ולשלב את הסטודנטים הלומדים במכון בפעילות בבתים הכוללים הצעירים.

כמובן שקיום פעילות זו הינה תוך עדכון ויידוע מלא של ההורים ובהתאם לכל כללי ההתנהלות והאתיקה של המכללה והאקדמיה.

בברכת מועדים לשמחה,

אמנון אביגדור



יונתן נפרד מ'נהרא'

בן אדם כסנה מול השמיים
בו בוערת אש.

בערה בי אש

יצאתי לבקש

ימים סערתי כסופה

שבתי אל ביתי

למצוא שאת איתי

עד בוא הדרך אל סופה.

לא שעברתי אל המנוחה והנחלה. אני נמצא עכשיו בעבודה שיש בה אתגרים גדולים וגם המון עניינים קטנים הדורשים התייחסות; עבודה שדורשת ממני הרבה שעות של לימוד ועבודה. לעומת 'נהרא', שם הייתה מעלי מנהלת שנשאה באחריות; בעבודה החדשה, אין מעלי מנהל שאני יכול להפיל עליו תקלות וחוסר הצלחה, אני המנהל, אני האחראי לטוב ולרע וזה מלחיץ. חוץ מזה, זו גם עבודת שירות; ויחד עם כל זה, זה משהו אחר, ולכן זה שינוי מרענן שטוב לי איתו. אני שומר לי אתכם כמשפחה שלי ואני מאחל לכם שיהיה לכם כח להמשיך ולתת שירות מעולה, מאחל לכם בריאות, שמחה והצלחה כלכלית.

חג שמח,

יונתן



נהרא neharan

הייתם לי משפחה, העבודה בתיירות היא תובענית וקשה זו עבודה סביב השעון שיש בה אחריות גדולה מאד. אי אפשר לחפף בעבודה הזו והיא עשתה אותנו משפחה שבה כולם אחראיים וכולם ערבים זה לזה.

אי אפשר שכולם יהיו בסדר, והאוכל יחפף, כי זה ידפוק את כל אלו שבסדר; אי אפשר שכולם יהיו בסדר והניקיון או הנוי או הקבלה יחפף, כי מספיק שמחלקה אחת לא בסדר ובעיני הלקוח-הכל לא בסדר; אז אנחנו ממש תלויים האחד בשני וזה מאד מחבר.

במקרה של 'נהרא', הרגשתי נח להיות תלוי בכך כי כולם ממש השתדלו ומשתדלים להיות 100%, אין חוליה חלשה, וכמו שאומרים בצבא: "אחד בשביל כולם וכולם בשביל אחד" וזה נותן הרגשה טובה.

הייתי כאן 13 שנה ואהבתי לתת שירות, למכור אותנו, להראות, להסביר, לתת, לפגוש אנשים מכל רחבי הארץ, מכל רחבי העולם (עם חלקם אני נשאר בקשר) ויחד עם זה, שבעתי משהו, מלהיות נחמד כל הזמן, מלהיות בכוננות תקלות סביב השעון: ביוב שנסתם, טלוויזיה שמסרבת לקלוט, מזגן שלא מקרר, מפתח שנשבר, מערכת אזעקת אש שקוראת לך באמצע הלילה. ישנתי עם מפתח מאסטר ונעליים וזה שוחק.

האמת, בגללכם, הייתי יכול להמשיך ולמשוך בעבודה הזו,

אלא ש:

צר היה כל כך

הייתי אז מוכרח

לפרוש כנפיים ולעוף

אל מקום שבו

אולי כמו הר נבו

רואים רחוק רואים שקוף.

בן אדם כעץ שתול על מים

שורש מבקש

ארכיון אשדות יעקב איחוד

פעולה חברתית וכו'. לחבר החדש משמש היומן למקור ראשי לשאיבת ידיעות על הנעשה בפינות שונות של חיינו. (לשאינם יודעים עברית מספרים בגרמנית מהיומן) רבה חשיבותו של היומן לחברים הנמצאים מחוץ לבית. בשביל אלה היומן משמש קשר עם הבית, מאפשר גם בריחוק מקום לא להנתק לגמרי מהחברה, מחייה ומענייניה.

היומן בהכנסו למאה השלישית של גליונותיו נכנס גם לתקופה חדשה במשק. תקופת ההתיישבות וגידול מהיר יותר של החברה הקיבוצית במקום. מערכת שאלות ופרובלמות חדשות, קליטה של עשרות חברים חדשים, כניסתם המהירה לחיינו... מיזוג עליות שונות בגשר. חינוכם ברוח הקיבוץ כולו. יצירת אטמוספירה של בניין, ליכוד וריכוז כל החברה מסביב למפעל ההתיישבות. כל אלה מעמידים גם לפני היומן תפקידים קשים ורבי ערך אשר עומדים לפני כל הקיבוץ במקום. על היומן לצעוד בת בבת עם טמפו חיינו המזורזים כעת."

גליון ה-200 של יומן משק גשר

ההסתדרות הכללית של העובדים העברים

ה פ ק י ב ו ז ה מ א ו ח ד

ג ש ר . פ ש .

```
xxxxxx xx x xx xxxxx xxxxxx
xxxxxx xxxxx x xxxxx x xxxxxx xxxxxx
xx x xxxxx xx xx xx
xx x xxxxx xx xx xx
xx x xxxxxxxxxxxx xx
xx x xxxxxxxxxxxx xx
xx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
```

לרגל הופעת גליון 1500 של עלון אשדות יעקב איחוד, הבה נשאל כמה עלונים הופיעו עד היום בגשר/דלהמיה/אשדות? לכאורה, התשובה היא 1502 (כולל של היום). אולם בתולדות אשדות יש שני פרקים להוצאת יומנים/עלונים: עד הפילוג ואחרי הפילוג. עד הפילוג אשדות הוציאה 1171 יומנים, ואחרי הפילוג 1502. סה"כ 2673 יומנים/עלונים.

להלן כתבה שהופיעה ביומן מסי 200, ב-1 לאוגוסט 1934, בה מפורט תפקיד היומן בחיי המשק באותה עת.

חג שמח,

שאול ינאי

"הופעת גליון ה-200 של יומן המשק חלה ביום השנה השלישי להופעת היומן בצורתו הנוכחית. במשך שנתיים אלה השתרש היומן במשק והפך להיות ללחם חוק, לצורך הכרחי בכל המערכת של חיינו המאורגנים.

עלון אינפורמציה בעיקרו אבל משמש גם ביטוי לחברים בשאלות שונות של חיינו המשקיים והחברתיים. גדול ערכו של היומן לחבר הותיק כי הוא עוזר לו להקיף במידת מה את המשק בכל רב-גוניתו ובכל צדדיו – הענפים, הצורות השונות של עבודת חוץ, מוסדות המלאכה, מוסדות הבית, החינוך,



צילום עלוני אשדות הנוכחיים – עמוס גל



כזה ראה וקדש וחדש

הרובד הראשון צוות המדריכים – נפגשנו מדי שבועיים עם מנחה מקצועי מטעם התכנית. למדנו ועסקנו בתחומי דעת שונים הקשורים ליהדות. הלימוד נגע בחומרים שונים ומגוונים. החל בתנ"ך כמובן, עבור דרך מסמכים ומכתבים שונים שנכתבו בראשית ימיה של התנועה הקיבוצים (לדוגמה - תכתובות בין ח.נ.ביאליק לחברי קיבוץ עין חרוד) ועוד מקורות שונים ומגוונים. במסגרת לימוד משותף זה עסקנו השנה במספר נושאים ובהם השבת והיחסים שבין אדם חברו (במובן הרחב של המונח).

הרובד השני שנת המצוות – קיימנו מפגשים מדי כשבועיים בשיתוף עם קרן אלטר (שהייתה מדריכת כיתה ז'). המפגשים הלו בחקר ולימוד מקורה ומהותה של שנת המצוות החל בימי קדם ועד לימינו אנו. בהמשך השנה התמקדנו בנסיעה למצדה. החלטנו להוסיף פעילות תוכן, במסגרתה קיימו בני ובנות מעגלי שיח, במצדה, בנושא של "מה הם ערכים, ומה אני מוכן לעשות למענם?" (לדברי ההורים שלקחו חלק בפעילות היה מוצלח מאוד).

הרובד השלישי צוות קהילתי – בתחילת השנה התכנס הצוות ובחר לעסוק בחג זה משום שהסתבר כי נכון לעת הנוכחית הוא איננו נחוג בצורה משמעותית ברמה הקהילתית. על כן סברנו, כי ניתן יהיה לקדם עשייה תרבותית-קהילתית בחג זה. לאורך השנה התקיימו פגישות חודשיות של הצוות, אשר עסקו בלימוד וחקר של חג ראש השנה. בסופו של התהליך הוחלט כי הבשילה העת לקיים אירוע משותף לשתי הקהילות ובשיתוף פעולה של שתי רכזות התרבות (איחוד ומאוחד), אורגן והתקיים טקס קבלת השנה החדשה שנערך בנהריים.

באילו תחומים ונושאים עוסקת התכנית?
כפי שצינתי קודם התכנית מגדירה שלושה תחומי עיסוק מרכזיים והם חגים ומועדים, קבלת שבת ושנת המצוות. יחד עם זאת,

סוף בעמוד הבא

ביום חמישי לפני כשבועיים, א' ראש השנה תשע"ח, קיימה קהילת אשדות אירוע לקבלת השנה החדשה בנהריים. האירוע הופק בהובלת צוות 'כזה ראה וחדש' שעסק בהכנתו במשך כתשעה (!) חודשים. הגם שנהוג לומר כי 'אין הנחתום מעיד על עיסתו', הרי שהתגובות השונות שהתקבלו לאחר אירוע הצביעו על כך שמרבית חברי הקהילה שנכחו באירוע נהנו ממנו מאוד ומצאו בו עניין.

כעת נותרה ללא מענה השאלה מה ומי זה צוות 'כזה ראה וחדש'?
כדי לפזר את הערפל בנושא מצורף ראיון שערכתי עם עצמי בנושא.

מה זו תכנית 'כזה ראה וחדש'?

תכנית 'כזה ראה וחדש' הינה תכנית חדשה יחסית אשר מופעלת ומובלת על ידי אגף חינוך ומשימות של התנועה הקיבוצית בשיתוף פעולה עם "ביני"ה", מדרשת אורנים וקרן אבי-חי.

היעד ששמה לעצמה התכנית הינו לשוב ולעסוק בתכנים יהודיים חילוניים הומניסטיים כחלק מההוויה התרבותית – חינוכית של התנועה הקיבוצית, כפי שהיה נהוג בעבר, בראשית דרכה של התנועה הקיבוצית.

התכנית עוסקת בשלושה תחומי תוכן עיקריים חגים ומועדים, השבת ושנת המצוות.

התכנית החלה לפעול לפני כשלוש שנים בעשרה קיבוצים וכיום מתחילה את שנת הפעלות השלישית בעשרים וחמישה קיבוצים.

כמה זמן ובאיזה אופן פועלת התכנית באשדות יעקב?

אנחנו (אשדות יעקב) הצטרפנו לתכנית לפני כשנה, בתחילת שנה"ל תשע"ז (ספטמבר 16'). מאז אנחנו שותפים פעילים ברצף בתכנית לכל אורך השנה. בימים אלו התחלנו את שנת הפעילות השניה במסגרת התכנית. במסגרת התכנית פעלנו באשדות בשלושה רבדים שונים ומשיקים.

שמחת תורה תשע"ח

כזה ראה וקדש וחדש – סוף

אירועי החג:

הנכם מוזמנים לשמחת תורה

**שתתקיים ביום חמישי הקרוב ,
12/10/2017, כ"ב בתשרי 19:45 במגרש
הכדורסל אשדות יעקב איחוד.**

הפתעה לילדים!

חג שמח!



**חברים ותושבים התכוננו להופעה של להקת
GOOD Time Band מעמק הירדן....**

**ביום חמישי הקרוב 12/10/2017 לאחר
ההקפות הלהקה תופיע במועדון קרפ
בשעה 21:30**

**הלהקה מבצעת להיטים לועזיים, עבריים,
קצביים ואהובים משנות ה-60, 70, 80.**

**כולנו נרקוד, נהנה לצלילי קלאסיקות
כיפיות של החיפושיות, כוורת, ארית'ה
פרנק'לין, סנטנה, גידי גוב ועוד המון
מוסיקאיים מוכשרים.**

**מצפים לראות את כולם לאחר ההקפות
במועדון קרפ**

שימו לב! - בירה ויין בתשלום.

חג שמח!

צוות תרבות אשדות יעקב איחוד

בפועל, התכנית מאפשרת עיסוק בכל תוכן בעל זיקה לערכי היהדות במובנה ההומניסטי חילוני.

אני יכול לספר שיש קיבוצים שבחרו לעסוק בתחום הערבות ההדדית שבין חברי הקהילה. יש קיבוצים שמינפו את הלימוד באמצעות התכנית לקיום קבלות שבת קהילתיות ויש קיבוצים שבחרו להיעזר בתכנית ובליויי וההדרכה שהיא מציעה, בכדי לשדרג ולשפר את תכני שנת המצוות ביישוב.

האם התכנית ממשיכה לפעול באשדות?

כן, בהחלט. גם השנה אנחנו ממשיכים להיות שותפים פעילים בתכנית. במסגרת זו נקיים פגישות דו-שבועיות של צוות המדריכים. השנה הצטרפנו לתכנית 'כזה ראה וחדש' – שנת בר מצווה אשר מופעלת על ידי המועצה האיזורית בשיתוף עם התק"צ. תכנית זו מהווה מעין המשך לתכנית בה אנו שותפים כבר מהשנה הקודמת.

גם השנה נפעל במסגרת הצוות הקהילתי. חברי הצוות הינם אלון גלבוע, אפרת ירום, ברוריה שרון ונתי דביר.

זו הזדמנות טובה לפרסם לציבור כי אנחנו מעוניינים להרחיב את מספר המשתתפים בצוות הקהילתי. אני פונה לכל מי שמעוניין להצטרף לצוות לפנות אלי בנושא.

חג שמח,

אמנון אביגדור

ואז רבין האדים כולו...

גילויים חדשים על מאחורי הקלעים של הסכם השלום עם ממלכת ירדן



לפני כחודש הגיעה לביקור בנהריים קבוצת מבקרים, אותם ליווה והדריך דוד שטנר מגבע, ביניהם גם כותב שורות אלה. שטנר, היסטוריון בהשכלתו ומומחה לנושאי מים וגבולות היה שותף במשלחות להסכמי השלום של ישראל עם ירדן ומכאן בקיאותו הרבה בפרטים.

את שירותו הצבאי עשה שטנר באגף המודיעין וסיים בדרגת סא"ל. החל מ-1991 החל בעיסוק מטעם אמ"ן ומערכת הביטחון בנושאי גבולות ומים במשא ומתן בין ישראל לשכנותיה, והשתתף כמומחה בנושאים אלה במשא ומתן בין ישראל לירדן, סוריה, לבנון והפלסטינים. לאחרונה הוא משלים עבודת דוקטורט באוניברסיטת תל אביב בנושא "הקמת המוביל הארצי".

להלן תקציר מהדברים שאמר שטנר, שחלקם לא פורסמו עד היום, ואחרים היטשטשו בחלוף הזמן.

ערב הסכם השלום עם ירדן

בשנות התשעים הראשונות מנצלת ישראל את העובדה שאין גבול של ממש בערבה ומשתלטת על כמה עשרות אלפי דונמים חקלאיים ממזרח לקו שביתת הנשק. נושא זה מוסדר מול המלך חוסיין בתהליך הליבה לקראת חתימת ההסכם הגדול בשנת 1994 ונותרים שני פרונקלים לפתור. האחד, אזור צופר שבערבה, שם מעבדת ישראל בעקביות שטח של כ-2000 דונם, ושטח נהריים שגדלו כ-800 דונם. העמדה הבסיסית הירדנית אומרת שלא מוותרים על מילימטר משתי סיבות: הראשונה, כי זו מסורת מוסלמית הקובעת שחובה להחזיר שדה שפלוש אליו, כי יש משגיח למעלה. עקרון שני הוא פוליטי: מאחר ובהסכם השלום עם ישראל, מצרים לא ויתרה על גגר משטחה, הירדנים ינהגו על פי אותו עיקרון. השם פנחס רוטנברג ונושא החכירה, לא הוזכרו כלל בשיחות

המקדימות, לא על ידם ולא על ידינו, אך בשל מורכבות של סיפור נהרים הוא נשאר לסוף. פרי לאודר-פכט - עורך דין אנגלי שנחשב לגדול המומחים בעולם בתחום, אליו פנינו, אמר שמבחינה משפטית שטח האי בנהריים שייך לירדנים. חיפשנו פתרון לנושא זה, ולכן כרכנו את צופר ונהריים בדין אחד. שאפנו לפתרון שהירדנים יוכלו לקבל, משמע לצאת עם הישג, כי במו"מ אסור לנצח. אתה חייב להיות באותו גובה. הנצחון הוא שאתה לא מנצח.

נח כנרתי ז"ל, (יבוגר מדעי הלול בקבוצת כנרתי על פי הגדרת שטנר) יחד איתי ועם אליקים רובינשטיין, ראש משלחת המו"מ עם ירדן (היום גימלאי בימ"ש עליון), באנו לפגישה עם רבין במהלכה הצגתי את ההצעה להפוך את נהריים 'לאזור מיוחד'. רבין, בקולו העמוק, שאל אותי: 'שטנר, מה זה אזור מיוחד?' עניתי מה שעניתי, ורבין אמר 'תנסו'. ביקשתי שלא לערב בתהליך עורכי דין כי אלה תמיד מחפשים תקדימים ואנחנו לא רוצים תקדימים. אחז בן ארי, מי שהיה עד לא מכבר היועץ המשפטי למערכת הבטחון הלך צעד קדימה: שטנר יביא פתרון, אמר, ואני אביא תקדימים למה הוא צודק... כמובן שהשארנו את זה לסוף, ואז באנו לירדנים בהצעה מהפכנית: שטח האי בנהריים יכלל בריבונות ירדנית בעיבוד ישראל ל-25 שנה, עם אופציה לעוד 25. זמן הוגן. שאלו 'מה יהיו הסידורים' אז אמרנו למה לברבר בסידורים, בואו נצא ונארגן תרגיל כניסה ויציאה לשטחים בצופר ונהריים. שאלו 'למי מותר להכנס', אז בו במקום כתבנו: אשדות יעקב גשר, ואורחיהם, צופר ואורחיהם. לנוכח שלושה אלופים ירדנים ושלושה מקבילים מישראל, עמדתי עם מגפון בכניסה לנהריים והכרזתי: 'טרקטור ישראלי מאשדות יעקב תיכנס'. הטרקטוריסט עולה על גשר הביילי, עובר ליד הירדני וממשיך. אני עוצר אותו ופוקד עליו לחזור, תוך שאני מורה לו: 'תגייד יפה

המשך בעמוד הבא

ואז רבין האדים כולו - המשך

אמר, עכשיו אני יודע שהם דבילים. לא היתה ברירה ועשינו את הטקס בבית גבריאלי. לפני הטקס אמרנו: נעשה להם סיור. היינו ארבעה באוטו: נח כנרתי ז"ל ואני, מול ראש משלחת המים הירדני ד"ר מונדר חדדין והמהנדס הראשי. נח כנרתי אמר שחשוב מאד שיראו איפה הטנק בדגניה. מגיעים לטנק והוא אומר לאורחים הנכבדים: אם תנסו לבוא, זה מה שנעשה לכם...

ואז, תוך כדי שאנחנו מסיירים בעמק, שואל ד"ר מונדר חדדין, שהוא מומחה בי"ל למים מטעם האום, כמה טון אתם מקבלים לדונם בבנות. נח עונה לו כך וכך. וכמה אתם משקים. נח נוקב במספר. מונדר מגלגל בראש ואומר: אתם מקבלים פי שש יכול בחמישית המים. אחרי חתימת ההסכם הצענו לירדנים בשקט לעשות מפעלים של השבתת חקלאות מצידו השני של הירמוך. הם השיבו בשלילה כי זה נתפס אצלם כהשתלטות. יו"ר איגוד התעשיינים דב לאוטמן, הציע להם בית חרושת לתבלינים. גם את זה דחו על הסף. הבנו שמבחינת הירדנים השלום חשוב, כי בערבה הם מקבלים שטחים בחזרה. הם לא באים לקדם את המדינה שלהם דרך החקלאות אלא לקבל את הזכויות שלהם, וזו הסיבה שהחלומות של פרס נדמו, ואי נהריים נשאר כמות שהוא, למעט דגל ירדני, כדי להראות לאזרחיו שיש לו הישג.

ההסדר מושתת כל כך שנהריים היא שטח ישראלי ללא מיסים, הנמצא ברשות המלך ואנחנו מעבדים האדמה ברשותו. צחוק הגורל הוא שזמן קצר אחרי שנפתח המעבר בנהריים לישראלים וירדנים, נכנסו אליו יסודות שלילים כמו סוחרי סמים, שמצאו כר נרחב לפעילות פלילית משותפת, והנה יש אחווה בין העמים... אבל הדברים האחרים עליהם דובר לא נעשו.

סוף בעמוד הבא

'שלום', 'סאלאם' תתנהג יפה'. העיקרון היה שאנחנו צריכים לכבד היטב את הירדנים משמע לתת להם להבין שהם לא מובסים בכך שאנחנו נכנסים לשטח שלהם. במילים אחרות: לתת להם את היחס שנחנו מצפים לקבל מהם. התכוונו לכך שהשטח יהיה מעובד חקלאית הלכה למעשה, ולא פנטזיות.

רבין ממדר את פרס

לצערנו רבין נרצח בשלהי 95, ואת מקומו עד הבחירות תפס שמעון פרס. כללית, אומר שטנר, פרס לא היה שותף בהסכם השלום עם ירדן. רבין מידר אותו. היתה הוראה לא להגיד לפרס דבר וחצי דבר וגם לא לאנשיו, שלא ידעו מימינם ומשמאלם, ולכן הללו היו שותפים רק בחלקים הגלויים של ההסכם. השקפת רבין (בנוגע לצופר ונהריים -א.ר.) היתה שלא לנקר את העיניים, ממשיך שטנר. פה לא יעשו מפעלים גדולים, סבר, אלא ימשיכו לעבד חקלאות. פרס לעומתו, דיבר על קזינו, על אזור סחר חופשי, על בית חולים. קרא ליעקב נמרודי ורקמו תוכניות. הירדנים הבינו את זה כהשתלטות ישראלית. מה שלא הצלחתם בכח הזרוע ולא בדיפלומטיה, כך פירשה ההנהגה הירדנית, אתם מנסים לדחוף, ולכן דחו אותו בלך ושוב.

יום אחד, נזכר שטנר, פנה משרד רוה"מ למשרד החוץ לארגן שיחות עם הירדנים לקראת חתימת הסכם השלום. פרס לא מארגן שיחות באוהל, כמו שעשה רבין בשיחות עם הירדנים בערבה. הוא עושה את זה בענק בבית גבריאלי על שפת הכנרת, מקום אליו הקפדנו לא להגיע עם עמיתנו הירדנים לאורך המו"מ, כדי לשדר להם שאין לנו מים; ולכן, בהסכם לא מופיעה המילה כנרת ולו פעם אחת, אלא נהר הירדן מדגניה ודרומה.

כשנודע לי הדבר, ממשיך שטנר, צלצלתי בשבע בבוקר לאורי שגיא, ראש אמן, ואמרתי לו: 'הם מטורפים'. 'בוא ניסע לרבין' אמר שגיא. נסענו לרבין לירושלים. רבין האדים כולו ואז לא ברר את מילותיו: חשבתי שהם מטומטמים והם אידיוטים,

ואז רבין האדים כולו - המשך

"פסטיבל" ספרים ספר בשקל

על הדשא ליד הספרייה באשדות "אחוד"
(ע"י בית הכנסת, למי שלא יודע היכן
הספרייה)

ביום ג' כ' תשרי ה' חוהמ"ס 9.10.2017

מ – 15:00 – 18:00

וביום ד' ערב חג סוכות שני כ"א תשרי -

הושענא רבה - 10.10.2017

מ – 8:00 ועד 12:00

המון ספרים מכל הסוגים והמינים, חדשים
וישנים ואפילו הרבה ספרי ילדים,
מוסיקה שקטה, קפה, בסקוויטים ומזג
אוויר נפלא. מובטח!

פולן, פולם, פולכן, פולכם! מוזמנים!!!
מזקן ועד טף

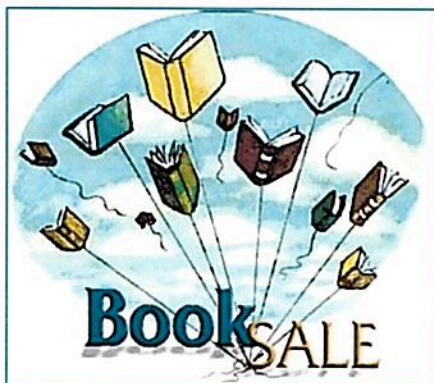
מכל המגזרים והענפים, מההרחבה דרך לוג,
החינוך, השרותים והחקלאות ואורחיים.

ובמיוחד חברינו שכנינו **אשדות מאוחד**

וכמובן אתם חדרי אירוח = "נהרא"

משתוקקים לבואכם – הספרייה והספרים
חג שמח

ברוריה



הסכמי המים ומשמעותם

מאחר וחוסיין אמר בשנות התשעים, שאם
תהיה מלחמה נוספת, היא תהיה מלחמה על
המים, הסכמי המים והגבולות נכתבו בצורה
של יתן וקחי באופן שישמור על כבודם
וכבודנו; ולכן ישראל מקבלת בערבה זכות
לשאוב מים מאדמה ירדנית ואילו אנחנו
משלמים לירדנים במים ניגרים בצפון.

חתמנו הסכם מים עם ירדן שעיקרו:
חמישים חמישים חמישים. חמישים מלמ"ק
מעבירה ישראל בצפון ומקבלת תמורתם
בדרום (בארות צופר) חמישים שניים: דובר
על בניית סכר הטיה בירמוך וסכר נוסף ליד
טירת צבי שיעביר אליהם את המים. בשלב
זה לא נעשה כמעט דבר, למעט סכר הטיה
קטן בנקודה 121. בחמישים השלישיים דובר
על 'מים עתידיים'. הירדנים לא רצו לכתוב
'התפלה' ולכן השתמשו במינוח זה, כאשר
הכוונה למפעל התפלה שיקום בחדרה עבורם
ועבור הפלסטינים. המוסדות המוסמכים
אישרו פס סטטוטורי שיאפשר העברת מים
מותפלים מחדרה במחיר עלות, אך המפעל
מעולם לא קם.

מפעל החשמל של רוטנברג

המפעל היצוק לתלפיות, חדל לפעול ברגע
שפלו אליו צבאות ערב עם פרוץ מלחמת
השחרור ולקחו עימם בשבי את אחרוני
העובדים. לאחר הסכמי שביתת הנשק 49,
פעלה ישראל בחשאי עד אמצע שנות
החמישים, להחייאת המפעל בנהריים אך
ללא הצלחה. לאור חשש מפני פלישה ירדנית
לאי (שהיה אז בריבונות ישראלית- א.ר.)
מיקשה ישראל את אחד הגשרים בגבול
המזרחי של נהריים, אך כתוצאה מטעות,
הפעיל חייל ישראלי את הנפץ והגשר נפל.
איש לא נפגע, אך בעקבות התקלה הוקמה
ועדת חקירה. מפעל החשמל הנטוש הנמצא
בריבונות ירדנית, חשוך כבר שבעים שנה
והגישה למבקרים ולישראלים בפרט, אינה
אפשרית עד רגע זה.

סוכות שלי

מתי עמלי

הדתיים. סוכות היה ויישאר בשבילי, חג של שיבה לאדמה, של התכנסות במבנה הארעי – הסוכה. של קהילה המקיימת מפגש בין דורי מלכד.

נכון, אמצנו בשמחה את מנהג ה"אושפיזין", שמקורותיו מהקבלה היהודית. מותר לתהות האם מנהג זה שונה מהטקסים שבטי האמזונס מקיימים, לרוחות של אבותיהם? נראה לי שלא. כך הפך עבורי סוכות לחג בו מועלה זיכרון הורינו, והדורות הקודמים.



כתב וצייר - מתי עמלי - כרכור י"ז-תשרי-
תשע"ח 07/10/2017

אשדות יעקב אחרי הפילוג, שנות החמישים והשישים. קבוצת ילדים, ממתנה בסבלנות למיכאל בן ארצי הגן שיחתוך את כפות הדקלים בין חדר האוכל לבית התרבות. כל אחד בתורו תופס ענף בזהירות רבה שלא להידקר מהקוצים, ובריצה על מנת ליצור ענני אבק סמיך, סוחב את הענף עד אתר בניית הסוכה. בינתיים מביטים בהשתאות בקבוצת הבנאים, המקימים את הסוכה בדפיקת מסמרים עליזה, ובבנות התולות את קישוטי הנייר הצבעוני, ממש כמו בשיר הילדים של נחום נרדי:

"פטיש, מסמר

ניקח מהר

סוכה לבנות

בנים ובנות

קרשים ניקח

וענפים לסכך

קשט הגג

לכבוד החג."

המתולות המופלאים שביימה הדה אורן, והפכו לטקס המרכזי בחג סוכות, נוצרו במהלך שנות השבעים כאשר לא חייתי באשדות. מכאן, שהתוכן התרבותי שנוצר באשדות לחג זה בהמשך, עוד לא היה קיים בתקופתי.

על התכנים הדתיים איש לא דיבר.

גדלנו לדור ה"חלוצים" שבא מבתי יהודים מסורתיים באירופה, אך העדיף להותיר את מנהגי החג הדתי ובית הכנסת בצד. במקומם, טופחה תרבות ציונית חדשה של "כיבוש הקרקע", שהסתמכה על סיפורי התנ"ך, תקופה בה העם חי מחקלאות. כך גם החגים שנחוגו בקהילה הקיבוצית, ינקו מהשורשים הקדומים של חיי עם ישראל בארצו.

עם עזיבת הקיבוץ, נחשפנו לתכנים המקובלים בעיר, שרובם הושפעו מהטקסים

מי ומה באשדות

סוכות באשדות, בנוי על מסורת ודפוסים שנקבעו בקדמת דנא וחוזרים על עצמם שנה שנה עם שינויים קלים; זה סוד כוחו של החג הזה, וזה יחודו. בניגוד לתפיסה רווחת לפיה יש לשנות כדי לגוון, הציבור האשדותי מצביע במחויאות כפיו, דווקא לדברים הישנים והאהובים, כמו ריקוד הלולב הערבה, ודברי הקישור החכמים המתלווים אליהם. זו כוחה של מסורת, מבית מדרשה של הדה אורן, בניצוחו של דודו פונדק המוכשר, שעושה זאת ללא לאות 40 שנה ברציפות.



ריקוד הלולב, שהפך לאחד מסמליו של החג האשדותי, מקבץ אליו צעירים המנענעים את הענף גימל נענועים לימין ולשמאל, למזרח ולמערב, למעלה ולמטה. השנה, לאחד המחוללים, מעשה שטן, נשבר הלולב באמצע, מה שלא מנע ממנו להמשיך בריקוד תוך שהוא מנסה, ללא הצלחה יתרה, לייצב את הלולב הסורר. לשאר הלולבים שלום.

מי שזכתה לכבוד של מנצחים בטקס, היא חברת הנעורים האשדותית שזכתה בפרס המועצה על התמדתה בקיום קייטנות אילן, בראשותה של סמדר ינאי המוכשרת, שאלמלא חריצותה ודבקותה במטרה, ספק אם המפעל היה ממשיך ומתקיים עד היום.

המשך בעמוד הבא

על **'מעמדי אופניים'** היה נטוש באשדות ויכוח מאז ומעולם, ובכל פעם שנושא זה עלה אל סדר היום הציבורי, בא נושא אחר, דחוף יותר, ודחק אותו לפינה. דווקא בשנים האחרונות חל שיפור בנושא נגישות 'המעמדים' אלא שהציבור, הצעיר בעיקר, מצביע ברגליים ומעדיף להניח את צמד הגלגלים המכודן, במקום שנגיש לו, שהוא לאו דווקא המתקן ששמעון המסגר, השם יברכו, בנה עבורו. וכך יוצא שאופניים זרוקים בכל פינה והמעמדים מיותרים. בקיבוץ הישן ידעו היטב שאת המדרכה יש לסלול במקום בו הציבור נוטה ללכת, ולא דווקא בקו המתאר התכנוני.

יחסית לקיבוצים אותם אני מכיר, אשדות לא התברכה במספר רב של מחסומי גישה, בעיקר סביב מקומות ציבוריים. עכשיו, אחרי שבית אחדות התפנה מיושביו, הוצב מחסום בסמוך לגן הארכאולוגי שנועד למנוע כניסת רכבים פנימה, שמצטרף לשורת מחסומים שהוקמו בשנה האחרונה בשכונות במגורים. הבעיה הכי גדולה, וזאת למדתי על בשרי, היא אצל מי נמצא המפתח למחסום, ברגע האמת כשאתה נדרש להכניס משאית עם מקרר חדש שקנית.

בתקופת החגים בעיקר, אבל לא רק, חסרה דמות 'השריף' שיעשה סדר בבלאגן, ואם צריך לכווץ את כמות האוויר בצמיגיה של משאית סוררת, הוא תמיד יהיה שם לשרותך, כמו גם לכל בעיה אחרת שדורשת פתרון יצירתי וזמין. לראובן כהן, חברים יקרים, אין תחליף!!!

כניסה חסרת רחמים בשער הכניסה שלנו, דווקא בימי סליחות, הותירה בו את רישומה, ומזה כשבוע שאנחנו, וגם אחרים, נכנסים ויוצאים ללא צורך במכשיר סלולארי שבמקרה שכחנו בבית. בינתיים לא שמעתי רבים שמתלוננים על 'מפגע' זה שיתוקן מן הסתם בימים הקרובים.

מי ומה - המשך

מי בראש הרשימה? אחר פטירתן של רחל וכהן ו**שפרה חלק** זכרן לברכה, שנפרדו מאיתנו בעיצומו של סתיו, בשנות התשעים לחייהן, נוצר 'חללי ברצף הגילאים של חברי אשדות. הלכנו אם כן, לברר אצל 'זקני המקום' מי הן המבוגרות ו/או המבוגרים ביותר שחיים איתנו היום באשדות. במרפסתה המטופחת, מצאנו את **רינה פלג**, ישובה על קלנועיתה מהרהרת במשהו. לרינה לא היה ספק: היא האדם המבוגר היום באשדות איחוד, ויעידו 86 וחצי שנותיה עליי אדמות. אפשר שגם **משה עדוי** (שעדיין עובד, ערני ומלא כוחות), בגיל דומה לשל רינה, הוסיפה חברתה **מירה ליה דוד** שהצטרפה לשיחה, אלא שאחיו של משה, שהחזיק בספר היוחסין של המשפחה לדורותיה, הלך לעולמו, ואיש אינו יודע היכן מונח הספר שיעיד על גילו האמיתי של משה. בעקבות רינה ומשה, מגיע תורן של **נטע גרינבאום** לבית ענבי ו**מירה ליה דוד** לבית ניב (גילן חסוי) ששייכות למחזור הבנים שנכנס לחברות ב-1952, עם שוך הפילוג, יחד עם דן שמעוני שמשפחתו 'היגרה' לאשדות מאוחד, ועוד מספר בוגרים שחיים ברחבי הארץ. אחריהן מגיע 'הדור הצעיר' של וותיקי אשדות שחגג השנה שמונים להיווסדו, וכולל את בוגרי 'מערכת סיני' **אריק מעין**, **מיכאל לוי ואורי גלעד**, שהם בני מחזורו של מי שהיה הרמטכ"ל ה-13, דן שומרון ז"ל. כל השאר הרחק מאחור...

את הסיפור הבלתי נתפס הבא שמעתי מפיה של חברתנו **עמליה דיין**, המספידה הרשמית של אשדות איחוד (היא כבר שנים זוממת 'להפטרי' מתפקיד כפוי טובה זה, אך חוששת שאם תעשה כך, לא יהיה מי שיספיד אותה ביום לכתה... רמז: היא כבר כתבה הספד על עצמה...).

לפני מספר שנים פנתה אל עמליה שפרה חלק, וביקשה שתכתוב עליה הספד בעודה בחיים. השיבה עמליה שאינה נוהגת לעשות כן מחשש עינא בישא, ועל כך ענתה שפרה

סוף בעמוד הבא



היורה שמע נא בתשיעי לאוקטובר, בסביבות עשר בבוקר קדרו פני השמים וצבעם הפך כהה, ובעוד החבר'ה קוטפים ביכורי אבוקדו מזן אטינגר וגשם מלווה סופות רעמים ניתן בחזקה, הרטיב את המדרכות ואת המכוניות שטף למהדרין, אבל לא השבית את פעילות המזגנים. בסך הכל נרשמו כ-9 מ"מ של יורה, ודושן הגדיל לעשות עם 11 מ"מ. כן ירבו.

שריפה בסירין, שהיא בדרך כלל מילה נרדפת להצתה, התרחשה לפני יומיים. כרגיל במקומותינו זה קרה בשעת צהריים, כשרוח חזקה ומלבת אש, החלה לנשב. למזלנו, כפי שמדווח אורן ראובני, הנזק למטעי האבוקדו של אשדות שבמורדות סירין, היה מינורי והסתכם בכ-20 עצים בלבד. הנזק העיקרי נרשם בשעת ערב מאוחרת כאשר שגיא מגד"ש כנרת הוזעק לסירין בעקבות הצתה של 35 גלילי טפטוף, שנרשמה זמן קצר אחרי שעדר פרות שפלש לשטח הקיבוץ בסירין הוחרם. שגיא כינה זאת "טרור חקלאי" ויש מי שימצא קשר בין הסיבה לתוצאה. הנזק מוערך בכ-350 אש"ח.

מי ומה - המשך

מחולות הצפורים בערבי סתו עם שקיעת החמה – נתן אלטרמן

זה מתחיל בערך בחמש בערב.
 אי מזה צץ
 קול ציוץ –
 ומיד צוץ צצים
 עוד שני ציוצים
 קצרצרים כפסיקים
 אבל מספיקים
 לעורר עוד צפצוף ושלשה שריקים –
 ובעוד אלה הולכים ונמוגים דקיקים
 כבר סביב, מכל צד, צצים צוץ
 צפצופים, ציוצים, שריקריקים, שריקצופים,
 צפצוקים וצקצוק וצפצוף,
 צוץ צצים, צצים צוץ, מצטברים, מתעצמים,
 מתגברים נמזגים זה בזה, מטפסים זה על
 גבי זה,
 ובטרם שמת לב לנעשה - - -
 ושוב
 משם
 חוזרת היא
 במעוף-גיחה
 מאונכה
 אל תוך הערב המלא אבהות-נפנוף מתעופפות
 מתעופפות, חולפות-פולחות, שבות-חולפות,
 גם פתלתלות גם ישרות-תלולות,
 אל תוך הערב, שאת כל מלאו
 מקיף עוד להק חמישי, העף
 עוף והקף את כל וכל
 במעגל רחב
 סביב סביב

נתן אלטרמן

שביום קבורתה הרי לא תוכל לשמוע את ההספד, ולכן חשוב לה לקרוא אותו מבעוד מועד ולאשר את תוכנו. לאחר היסוסים, עמליה עשתה כן, ואף הפקידה עותק בידיה של שפרה. נוסח זה ככתבו וכלשונו, הוקרא מעל קברה הפתוח של שפרה לפני כשבוע, ועמליה ציינה זאת בדבריה.

נראה שלא היה זה המקרה הראשון והיחיד באשדות, בו נכתב הספד על אדם בעודו בחיים, אמרה עמליה ומסתבר שצדקה. בשנת 1987, כאשר מלאו למיכאל לוי חמישים (היום הוא בן שמונים!!) הוא פנה ליונתן אלטר, שהיה אז מזכיר אשדות בקדנציה ראשונה, וביקש שיכתוב עליו 'הספד', ויונתן, למרבה ההפתעה, נעתר לבקשה הלא שיגרתית וכתב. יונתן זוכר זאת היטב: זה היה בתקופה שהייתי המספיד של הקיבוץ. למיכאל היתה יום הולדת, ומאחר שאהבו את ההספדים שלי, הוא פנה וביקש שאכתוב עבורו 'הספד', ועניתי בחיוב.

מיכאל אישר את נכונות העובדות והוסיף: קבוצת חברים חגגה לי יום הולדת חמישים. יונתן, שהוזמן לארוע על פי הזמנתי וביקשתי המפורשת, עבר על ההיסטוריה שלי, כתב מה שכתב, והקריא זאת בפני כולם. כמובן שהיה זה 'הספד היתולי' בלבד, אומר מיכאל (ששומר אצלו את הנוסח עד היום באחד הקלסרים), ולא היתה מאחוריו כוונה כלשהי...

חנה כ"פ בית אשדות

עלון שמחת תורה 1502

עריכה ומי ומה – אבנר רון

שער ואיור – אירית גל

צילום עלון – אתי רון